

Twee sonnetten

58

FRANS HOPPENBROUWERS

De Malpievennen

Er liep hier eens een smal en zandig pad
dat zelden door de mensen werd betreden:
de Malpie werd toen huiverend gemedend,
daar ze in naam en faam vol dreiging zat.

Als vlakke spiegels zijn haar stille vennen
waarboven zwarte stern en kokmeeuw gaan,
daar zweeft de nachtzwaluw bij volle maan
op zoek naar vlinders bij de zwarte dennen.

Die vennen werden lang te rijk gevoed,
de zonnedauw kon er niet meer gedijen,
omdat die het van armoe hebben moet.

Daar wij die welvaart niet lieten betijen,
beheld de Malpie haar verarmd gezicht:
een wijd verbreide wond bijtijds gedicht.

Apocalyps

Ik zocht gemoedsrust op Gods dodenakker
en vroeg me af hoe het daarginds zou zijn,
daar op de grens van wezenlijk en schijn
en dat riep duizend vragen in mij wakker.

Opeens en zonder enig voorspel brak er
een noodweer los, een klaterend festijn.
Het hemels water, klaar als een fontein,
omspoelde mij: genade voor de stakker.

De bliksem hulde mij in vuur en gloed,
de donder nam als wrake Gods het woord
en voor mij uit trok er een lange stoet

van vrome zielen, schrijdend door een poort
van troostend licht en dat gaf nieuwe moed:
geen klacht heb ik van één van hen gehoord.